

Arrest

nr. 349 568 van 30 juni 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, op 11 maart 2026 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 6 februari 2026 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13^{quinquies}).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2, oud, van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 28 mei 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 8 juni 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende in België een verzoek om internationale bescherming in dat bij beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de CGVS) van 20 augustus 2025 niet-ontvankelijk werd verklaard op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) op grond van de vaststelling dat hij reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, meer bepaald in Griekenland.

De beroepen die verzoeker indiende tegen deze beslissing werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij arrest nr. 339 470 van 14 januari 2026.

Op 6 februari 2026 wordt de thans bestreden beslissing genomen. Ze wordt gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw (1), die verklaart te heten (1),

naam : D.
voornaam : Z. K M
geboortedatum : 21.02.1999
geboorteplaats : A.
nationaliteit : Palestina

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 20/08/2025 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 14/01/2026 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende gezins- of familieleden te hebben.

Gezondheidstoestand

Betrokkene verklaarde problemen te hebben met zijn zicht en hersenen. Voorts verklaarde betrokkene ook psychologische problemen te hebben. Betrokkene heeft echter geen medische documenten neergelegd, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter. Bijgevolg is de DVZ niet in het bezit van medische informatie waaruit zou blijken dat betrokkene momenteel in de onmogelijkheid verkeert om te reizen. Ten slotte merken we op dat betrokkene reeds internationale bescherming geniet in een andere Lidstaat en dat hij het niet aannemelijk maakt dat eventuele medische zorgen onbeschikbaar en ontoegankelijk zouden zijn in het land waar hij reeds internationale bescherming geniet.

Betrokkene geniet reeds internationale bescherming in Griekenland en zal dus niet gedwongen verwijderd worden naar het land van herkomst. Bij een eventuele verwijdering is Griekenland het land van bestemming.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien u uw verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel luidt als volgt:

“ENIG MIDDEL:

- SCHENDING VAN ARTIKEL 3 EN 8 EVRM
- SCHENDING VAN ARTIKEL 4 HANDVEST GRONDRECHTEN EU
- SCHENDING VAN ARTIKEL 74/13 VREEMDELINGENWET
- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSVERPLICHTING

1. Verzoeker heeft de nationaliteit van Palestina. Hij werd geboren op 21 oktober 1999 te A.. Verzoeker diende Palestina evenwel te verlaten.

Verzoeker reisde naar Griekenland. Door verzoeker werd aldaar een verzoek tot internationale bescherming ingediend. Verzoeker verkreeg internationale bescherming toegekend in Griekenland. De verzoekende partij kon niet in Griekenland blijven. Verzoeker diende dit land te verlaten op 25 november 2023.

Verzoeker diende op 28 november 2023 een verzoek in tot het verkrijgen van internationale bescherming. Op 20 augustus 2025 werd evenwel de beslissing genomen door de Commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen om het verzoek tot internationale bescherming van de verzoekende partij te weigeren. Het verzoek tot internationale bescherming werd onontvankelijk verklaard in toepassing van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet (“Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming nietontvankelijk op basis van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet”). Het beroep tegen deze beslissing werd verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De verzoekende partij verkreeg op 6 februari 2026 een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

De bestreden beslissing - het bevel om het grondgebied te verlaten - heeft echter als gevolg dat verzoeker zou dienen terug te keren, na zijn verblijf in België, naar het land waarvan hij geacht wordt een verblijfsrecht te beschikken (“Bij een eventuele verwijdering is Griekenland het land van bestemming”).

De bestreden beslissing beperkt zich niet tot het vaststellen dat de verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft. In de Belgische Vreemdelingenwet werden immers de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:

“5° terugkeer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf

6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;

7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied;”.

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt.

De bestreden beslissing lijkt te stellen dat verzoeker dient terug te keren naar Griekenland (“Bij een eventuele verwijdering is Griekenland het land van bestemming”) en dit binnen een termijn van 30 dagen.

2. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een

verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM. Volgens de Grote Kamer van het EHRM kan artikel 3 EVRM immers geschonden worden indien er "grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen" (arrest Paposhvili, § 183).

De motieven in de bestreden beslissing geven geen blijk dat de verwerende partij op een zorgvuldige en redelijke wijze heeft rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij voorafgaandelijk het nemen van de verwijderingsbeslissing.

3. Over het algemeen wordt door het EHRM aangenomen dat het aan een verzoeker is om aan te tonen dat er een reëel risico bestaat dat hij of zij zal worden blootgesteld aan een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Echter, wanneer informatie over risico's bij terugkeer vrij beschikbaar is uit verschillende bronnen, zijn de autoriteiten in het kader van artikel 3 EVRM verplicht om uit zichzelf een beoordeling te maken van deze risico's. Wanneer een algemene situatie gekend is bij de autoriteiten, kan niet verwacht worden dat de verzoeker de gehele bewijslast draagt.

Met betrekking tot een meer geïndividualiseerd risico, overweegt het EHRM dat, "[C]onsidering the absolute nature of the rights guaranteed under Articles 2 and 3 of the Convention, and having regard to the position of vulnerability that asylum-seekers often find themselves in, if a Contracting State is made aware of facts relating to a specific individual that could expose him to a risk of ill-treatment in breach of the said provisions upon returning to the country in question, the obligations incumbent on the States Parties under Articles 2 and 3 of the Convention entail that the authorities carry out an assessment of that risk of their own motion. This applies in particular to situations where the national authorities have been made aware of the fact that the asylum-seeker may plausibly be a member of a group systematically exposed to practice of ill-treatment and there are serious reasons to believe in the existence of the practice in question and in his or her membership of the group concerned" (EHRM, F.G. t. Zweden, nr. 43611/11, 23 maart 2016, par. 127).

De problematische situatie van statushouders in Griekenland is een algemeen bekend gegeven (zie ook verder hieronder).

Verweerder moet hierom zelf overgaan tot een individuele beoordeling van de risico's op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM bij terugkeer. Verweerder mag de bewijslast hiervoor niet volledig bij verzoeker leggen en volstaan met een verwijzing naar de beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen of de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Bovendien wordt opgemerkt dat de toetsing van het EHRM in het kader van artikel 3 EVRM niet altijd volledig overeenkomt met de toetsing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen of de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan de voorwaarden voor het verkrijgen van bescherming op basis van de Belgische Vreemdelingenwet en de relevante Europese regelgeving.

4. In de bestreden beslissing dient verzoeker vast te stellen dat het onderzoek in de bestreden beslissing, onder meer in het kader van artikel 3 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet, beperkt is. In het bijzonder wordt de situatie bij een terugkeer naar Griekenland niet beoordeeld. Er wordt louter aangenomen dat verzoeker in staat zou zijn om terug te keren naar Griekenland toe.

Zoals hieronder aangehaald, houdt de bestreden beslissing geen rekening met het reële risico van zogenaamde indirecte of "ketenrefoulement" via Griekenland. Als Palestijns onderdaan bestaat er, gelet op de extreem instabiele en gevaarlijke situatie, een reële vrees dat verzoeker uiteindelijk niet effectief tegen terugzending naar dit conflictgebied zal worden beschermd.

Verweerder beperkt zich tot de formele vaststelling dat België hem niet rechtstreeks naar het land van herkomst zal verwijderen, maar onderzoekt niet of Griekenland de vereiste waarborgen biedt om een verdere verwijdering of onveilige situatie te voorkomen (zie hieronder).

5. Verzoeker wijst op de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland op basis van de meest recente informatie, namelijk:

- het 'Country Report: Greece. Update 2022' van AIDA/ECRE van 8 juni 2023;

- het "Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland" van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van juni 2022;
- het rapport "Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights" van RSA/PRO ASYL van maart 2023;
- RSA, "Recognised refugees in Greece left without even minimal support after new interruption of HELIOS programme", 22 januari 2024;
- AIDA, "Overview of the main changes since the previous report update", 8 juni 2023; - Reliefweb, "Greece's starving of refugees and asylum seekers is causing a dangerous crisis", 20 juli 2023.

Uit deze verstrekte informatie blijkt duidelijk dat de situatie van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland de laatste jaren steeds moeilijker is geworden op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid en toegang tot de sociale en gezondheidszorgdiensten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het beleid van de Griekse autoriteiten erop gericht is van begunstigden van internationale bescherming te verwachten dat zij zelfstandig zijn en voor hun eigen bestaansmiddelen zorgen, terwijl zij belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels moeten overwinnen om toegang te krijgen tot bepaalde officiële documenten en zij zeker wanneer zij terugkeren uit een andere lidstaat en niet (meer) over geldige verblijfsdocumenten beschikken – geconfronteerd worden met substantiële belemmeringen om hun rechten voor een potentieel langere periode te kunnen doen gelden. Dit betekent dat het voor statushouders moeilijk kan zijn om zelfstandig hun rechten te doen gelden en in de meest elementaire behoeften als voedsel, onderdak en stromend water te voorzien. Uit het artikel "Greece's starving of refugees and asylum seekers is causing a dangerous crisis" van 20 juli 2023 blijkt bijvoorbeeld dat op Lesbos enkel voedsel verstrekt wordt aan inwoners die asiel zoeken en dus niet langer aan erkende vluchtelingen en mensen aan wie Internationale bescherming werd ontzegd. Deze mensen lopen risico op een voedselonzeekerheid als gevolg van de beslissing van de Griekse overheid.

Het verkrijgen en vernieuwen van bepaalde documenten blijken vaak complex te zijn, waarbij dergelijke administratieve obstakels veel begunstigden ervan weerhouden de documenten te verkrijgen die nodig zijn voor de toegang tot fundamentele socio-economische basisrechten zoals de gezondheidszorg, huisvesting, sociale zekerheid, de arbeidsmarkt, onderwijs, het openen van een bankrekening en zelfs juridische bijstand onder dezelfde voorwaarden als onderdanen (zie het rapport "Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socioeconomic rights" van RSA/PRO ASYL van maart 2023, p. 5-8). Het al dan niet beschikken over een Griekse verblijfsvergunning (ADET) is belangrijk voor de vraag of begunstigden van een internationale beschermingsstatus in Griekenland het risico lopen dakloos te worden en, in dat geval, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Het bezit van een geldige ADET is een voorwaarde voor het verkrijgen van een Grieks fiscaal registratienummer (AFM), dat het openen van een bankrekening, de huur van onroerend goed of zelfs het verkrijgen van een sociaal zekerheidsnummer (AMKA) mogelijk maakt. De afgifte van een AMKA vormt dan weer een voorwaarde voor toegang tot de gezondheidszorg en de arbeidsmarkt.

Volgens een recente nieuwe regeling moet de beslissing tot afgifte van de ADET in principe worden opgenomen in de beslissing tot toekenning van de internationale beschermingsstatus die door de asielautoriteiten of door de beroepsinstantie wordt afgegeven. Overeenkomstig een recente omzendbrief van het Griekse Ministerie van Migratie en Asiel van 31 januari 2023 moet de beslissing tot afgifte van een ADET in ieder geval aan de begunstigde worden meegedeeld op dezelfde dag 'als de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming'. Vervolgens moet binnen de zes maanden online een afspraak worden gemaakt met de bevoegde Dienst Vreemdelingenzaken van de Griekse politie om de nodige documenten voor de daadwerkelijke afgifte van een ADET voor te leggen. Hier geldt een gemiddelde wachttijd van twee weken. Statushouders moeten vervolgens in persoon op hun afspraak verschijnen. Het duurt vervolgens 1,5 maand vooraleer de ADET effectief kan worden afgehaald. Statushouders worden hiervan niet persoonlijk verwittigd. Wekelijks verschijnen er online lijsten met de zaaknummers waarvan de ADET-kaarten klaar liggen om te worden afgehaald.

Meerdere bronnen geven aan dat de begunstigden van een Internationale beschermingsstatus zich in Griekenland in een nog meer precarie situatie bevinden dan verzoekers om Internationale bescherming en dat de huisvestingsmogelijkheden voor begunstigden zeer beperkt zijn waardoor zij het risico lopen dakloos te worden:

Meerdere bronnen concluderen dat statushouders in een slechtere positie verkeren ten opzichte van personen die nog in de asielprocedure zitten. Zo zijn er voor statushouders minder opties als het gaat om huisvesting in vergelijking met asielzoekers (zie het Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van juni 2022, p. 32)

De situatie van statushouders in Griekenland en bij hun terugkeer is dus zeer precair en problematisch, wat onder meer te wijten is aan de administratieve obstakels op het vlak van onder meer toegang tot huisvesting, werkgelegenheid en socio-economische en medische hulp waarmee zij worden geconfronteerd en waardoor zij in rampzalige levensomstandigheden kunnen terechtkomen.

Wat In de eerste plaats de huisvestigingsproblematiek betreft, blijkt uit de Informatie waarover kan worden beschikt dat van begunstigten van een internationale beschermingsstatus wordt verwacht dat zij het opvangcentrum waar zij verbleven dertig dagen na het verkrijgen van hun status verlaten en dat zij daarna zelf op zoek gaan naar huisvesting (zie het rapport "Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights" van RSA/PRO ASYL van maart 2023, p. 23-25).

Het enige officiële integratieprogramma In Griekenland, dat betrekking had op de periode van juli 2019 tot juli 2022, is het programma van HELIOS (Hellenic Integration Support for Beneficiaries of international Protection), opgezet door de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) in samenwerking met een aantal niet-gouvernementele organisaties. Sinds 2022 wordt dit programma in afwachting van opname in het Europees Sociaal Fonds tijdelijk uit nationale fondsen gefinancierd en wordt het door de autoriteiten verlengd. Da inschrijving voor dit integratieprogramma moet gebeuren binnen het jaar volgend op het toekennen van de internationale beschermingsstatus. Als gevolg hiervan worden statushouders die zich niet langer In Griekenland bevonden toen hen de internationale beschermingsstatus werd verleend of die de noodzakelijke formaliteiten niet binnen deze periode van één jaar hebben vervuld uitgesloten van het programma.

Het HELIOS-programma biedt op zich geen huisvesting. In het kader van dit programma wordt financiële steun geboden aan begunstigten om hun huur te betalen, op voorwaarde dat zij reeds een huurcontract hebben afgesloten voor een periode van meer dan zes maanden en dat zij beschikken over een bankrekening. Deze financiële ondersteuning wordt geboden voor een periode van zes tot twaalf maanden, afhankelijk van de datum van indiening van de vereiste documenten, Het bedrag varieert van 230 euro voor een alleenstaande volwassene tot 800 euro voor een gezin van zes personen (met een toeslag om de waarborgsom en de installatiekosten in de nieuwe woning te dekken). Naast de voorwaarde van het hebben van een AFM (het fiscaal registratienummer) en een bankrekening, wordt de toegang tot huisvesting belemmerd door ernstige obstakels die verband houden met discriminatie en een gebrek aan betaalbare huisvesting. Bovendien moeten begunstigten, naast de huur, de facturen voor openbare diensten en andere uitgaven, zoals voedsel, zelf betalen. Bijgevolg is de hulp die begunstigten in het kader van het HELIOS-programma ontvangen vaak onvoldoende om hun levensonderhoud te garanderen.

Het risico om In een situatie van dakloosheid terecht te komen is voor begunstigten van internationale bescherming in Griekenland dus zeer groot, aangezien de toegang tot documenten en middelen die nodig zijn om huisvesting te bekomen niet mogelijk is binnen de periode van 30 dagen waarin zij hun opvangplaats moeten verlaten na het verkrijgen van internationale bescherming. Dit risico is nog toegenomen door de beëindiging van het ESTIA-programma, nu de begunstigten van dit programma dakloos zijn geworden. Zelfs begunstigten die het HELIOSprogramma hebben doorlopen, dreigen opnieuw dakloos te worden nadat hun huurtoeslag is geëindigd. Zij kunnen niet langer een woning huren en de meesten van hen bevinden zich op straat. Begunstigten die als niet-geregistreerde bewoners in de kampen verblijven, hebben geen toegang tot voedsel of andere diensten. Uit het artikel RSA, "Recognised refugees in Greece left without even minimal support after new interruption of HELIOS programme", 22 januari 2024 blijkt bovendien dat het HELIOS-programma op heden opnieuw stilgelegd is wegens een gebrek aan financiering. Dit is het enige officiële integratieprogramma in Griekenland waardoor begunstigten van internationale bescherming In Griekenland verstoken blijven van zelfs de minimale ondersteuning die het programma biedt. Zij lopen het risico om dakloos te worden en op straat te belanden.

Begunstigten van een internationale beschermingsstatus kunnen In theorie toegang krijgen tot tijdelijke opvangcentra voor daklozen die onderdak bieden voor drie tot zes maanden. Deze opvangcentra zijn echter niet uitsluitend bestemd voor begunstigten van een "Internationale beschermingsstatus en de toegang kan voor hen door tal van factoren, zoals het feit dat sommige centra alleen mensen accepteren die Grieks of Engels spreken, het feit dat gezinnen er niet worden aanvaard, het feit dat mensen met psychische stoornissen er niet worden toegelaten of het feit dat deze centra hun volledige capaciteit al bijna hebben bereikt, in de praktijk beperkt zijn. Sommige opvangcentra bieden alleen slaapzalen aan en eisen daarom dat de bewoners overdag naar buiten gaan, terwijl de duur van het verblijf In de slaapzalen niet langer kan zijn dan vijftien dagen tot een maand.

Wat de toegang tot werk betreft, voorziet de Griekse wet In een volledige en automatische toegang voor begunstigten van een internationale beschermingsstatus onder dezelfde voorwaarden als de nationale onderdanen, zonder de verplichting om een werkvergunning te verkrijgen.

In de praktijk moet echter rekening worden gehouden met hoge werkloosheidscijfers en extra obstakels als gevolg van de concurrentie met Griekssprekende werknemers, waarbij onderdanen van derde landen oververtegenwoordigd zijn in de werkloosheidsstatistieken. Veel begunstigden van een internationale beschermingsstatus zijn werkzaam in de informele economie, waardoor zij geen toegang hebben tot de sociale zekerheid, kwetsbaarder zijn en in bepaalde gevallen aan boetes worden blootgesteld.

Ook alle steunprogramma's worden voorzien in het kader van de nationale strategie voor de integratie van begunstigden van internationale bescherming, blijkt uit de informatie waarover kan worden beschikt dat de door deze programma's voorziene acties in de praktijk niet worden uitgevoerd (het 'Country Report: Greece. Update 2022' van AIDA/ECRE van 8 juni 2023 p. 247). Uit deze informatie blijkt ook dat er voor begunstigden een aanzienlijk gebrek is aan informatie over de toegang tot de arbeidsmarkt.

Ten slotte blijkt dat begunstigden van internationale bescherming hindernissen ondervinden bij de afgifte van een fiscaal registratienummer (AFM) en dat dit hun toegang tot de arbeidsmarkt en de registratie bij een werkloosheidsbureau in de weg staat (het 'Country Report: Greece. Update 2022' van AIDA/ECRE van 8 juni 2023, p. 247). De afgifte van een AFM kent aanzienlijke vertragingen. De procedure voor de bevoegde fiscale bureau om de persoonsgegevens van vluchtelingen via de asieldienst na te gaan duurt ongeveer twee maanden. Bovendien is wie zich wil inschrijven bij een belastingkantoor met het oog op het verkrijgen van het AFM verplicht om zijn verblijfsadres te certifiëren door middel van een attest van een opvangcentrum, een elektriciteitsafrekening of een kopie van een huurcontract op zijn naam. Begunstigden die geen verblijfsvergunning hebben en/of dakloos zijn, kunnen dus geen AFM verkrijgen.

Wat de toegang tot sociale zekerheid betreft, blijkt uit de informatie waarover kan worden beschikt dat niet alle begunstigden van een internationale beschermingsstatus toegang hebben tot sociale rechten en sociale uitkeringen ('Country Report: Greece. Update 2022' van AIDA/ECRE van 8 juni 2023, p. 249). In de praktijk zijn de moeilijkheden bij de toegang tot deze rechten bij wijlen bureaucratische barrières, waarbij geen rekening wordt gehouden met het onvermogen van begunstigden om bepaalde documenten, zoals documenten met betrekking tot de gezinssituatie, geboorteakten of diploma's, voor te leggen, wat in strijd is met het beginsel van gelijke behandeling waarin voorzien wordt door het Griekse recht en ook door het Unierecht.

Uit de beschikbare informatie, blijkt ook dat er geen specifieke uitkering bestaat voor de begunstigden van een internationale beschermingsstatus om hun toegang tot het sociale zekerheidsstelsel te garanderen (zie het rapport "Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights" van RSA/PRO ASYL van maart 2023, p. 19-22). De financiële tegemoetkoming die verzoekers om internationale bescherming ontvangen, die wordt beschouwd als onderdeel van de materiële hulp die hen in die hoedanigheid is toegekend, wordt automatisch niet meer uitbetaald van zodra de bank op de hoogte wordt gesteld van de beslissing om de verzoeker een internationale beschermingsstatus te verlenen, zelfs wanneer deze beslissing nog niet aan deze verzoeker werd meegedeeld.

Het gegarandeerde minimuminkomen (een toelage van 200 euro per huishouden met een aanvulling voor elke extra volwassene of kind) is formeel toegankelijk voor begunstigden van een internationale beschermingsstatus. Dit inkomen is volgens de Griekse wet echter bedoeld voor huishoudens met een geregistreerd adres dat moet worden bewezen door een huurcontract dat zes maanden vóór de aanvraag van dit inkomen is ondertekend, en voor daklozen die onder de armoedegrens leven. In de praktijk sluit een dergelijke bepaling veel begunstigden, zoals individuen of personen die door gebrek aan financiële middelen gedwongen worden om in te trekken bij personen of huishoudens die boven de armoedegrens leven, daklozen die geen dakloosheidsattest kunnen voorleggen of mensen die in kraakpanden of in informele vluchtelingenkampen wonen of die informeel naar kennissen verhuizen om te voorkomen dat ze op straat leven uit. Op dezelfde manier geven de bevoegde Griekse autoriteiten (die geen tolkendiensten hebben en daarom niet kunnen communiceren met mensen die geen Grieks of Engels spreken) allen dakloosheidsbewijzen uit aan mensen die formeel aantonen dat ze voldoen aan andere voorwaarden voor toegang tot sociale rechten - waaronder het bezit van verblijfsdocumenten, zodat in de praktijk veel daklozen geen toegang hebben tot het gegarandeerde minimuminkomen. Ook mensen die subsidies ontvangen in het kader van het HELIOS woonbijstandsprogramma worden uitgesloten van dit minimuminkomen. Ten slotte wordt ook onderstreept dat de informatie over het bestaan van en de criteria voor het bekomen van dit minimuminkomen zelden wordt verstrekt aan begunstigden van internationale bescherming.

Wat de toegang tot de gezondheidszorg betreft wordt eraan herinnerd dat begunstigden van een internationale beschermingsstatus die niet in het bezit zijn van een ADET geen sociale zekerheids- nummer (AMKA) kunnen verkrijgen. Wie geen AMKA heeft, moet de kosten van medicijnen en analyses dragen en deze kosten kunnen exorbitant worden bij pathologieën die regelmatige gespecialiseerde medische controles vereisen. Bovendien worden bepaalde dringende medische onderzoeken niet vergoed, ook al beschikt de betrokkene over een AMKA. Ook kunnen mensen die over een AMKA beschikken maar niet verzekerd zijn

geen medicijnen of onderzoeken meer krijgen van artsen uit de private sector. In dat geval kunnen voorschriften alleen worden verstrekt door artsen uit de publieke sector, waaronder de artsen in de opvangvoorzieningen.

Verzoeker herinnert eraan dat het bezit van een geldige ADET een voorwaarde is voor het verkrijgen van een fiscaal registratienummer (AFM), dat het openen van een bankrekening, de huur van onroerend goed of het verkrijgen van de AMKA mogelijk maakt. Sinds een besluit dat in december 2020 in werking is getreden, wordt voor asielzoekers automatisch een AFM aangemaakt bij hun beschermingsverzoek. Deze AFM gaat mee over naar de ADET. Statushouders zonder AFM moeten dit in persoon aanvragen bij een lokaal belastingkantoor in de woonplaats van de statushouder. Statushouders die geen woonplaats kunnen aantonen, verkrijgen geen AFM. Een AFM kan ook online aangevraagd worden; dit vereist de voorlegging van geldige identiteitsdocumenten alsook geldige reisdocumenten. Bij gebrek hieraan kan geen AFM worden verkregen. Het onlineplatform is enkel in het Grieks opgesteld. De afgifte van een AMKA is vereist voor de toegang tot de gezondheidszorg en de arbeidsmarkt. Om dit AMKA te bekomen, moet de begunstigde de Griekse autoriteiten vragen om zijn voorlopig verzekeringsnummer (toegekend aan verzoekers om internationale bescherming om tijdens de behandeling van hun verzoek toegang te krijgen tot de gezondheidszorg) om te zetten in een AMKA. Deze omzetting gebeurt binnen een maand na de afgifte van de ADET. Obstakels en langdurige wachttijden voor het verkrijgen van een ADET beïnvloeden de afgifte van het AMKA, waardoor begunstigden de voor de toegang tot het gezondheidszorgsysteem vereiste documenten worden ontzegd.

De taalbarrière blijft het belangrijkste obstakel voor de toegang tot de gezondheidszorg voor begunstigden van een internationale beschermingsstatus. Afspraken in de publieke gezondheidszorg worden gemaakt via telefoonverkeer dat uitsluitend in het Grieks en tegen betaling verloopt. Wie geen Grieks spreekt, heeft dus geen directe toegang tot de openbare gezondheidszorginstellingen. Bovendien blijven ziekenhuizen in de regio Attica kampen met aanzienlijke tekorten aan tolkendiensten om met buitenlandse patiënten te communiceren.

Verzoeker wijst ook op talrijke tekortkomingen in de therapeutische ondersteuning van mensen met psychische problemen (zie het rapport "Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights" van RSA/PRO ASYL van maart 2023, p. 27). Slachtoffers van foltering of geweld hebben door lacunes in zowel de identificatie- en certificeringsprocedure als in de zorgdiensten geen toegang tot adequate medische en psychologische zorg en revalidatie. Het enige programma dat aan slachtoffers van foltering een alomvattend pakket van multidisciplinaire zorg biedt en dat beheerd werd door Artsen Zonder Grenzen, werd in december 2021 beëindigd.

Dat uit de meest recente informatie blijkt dat de situatie veel erger is dan geschetst in de vroegere rapporten. Dat bovendien uit deze informatie blijkt dat de situatie gewild en georkestreerd wordt door de Griekse autoriteiten.

Dat het laatste verslag van RSA Greece van 7 APRIL 2025 <https://rsaagean.org/en/recognisedrefugees-in-greece-2025/> specifiek de situatie van statushouders in Griekenland onderzoekt.

Dat uit de korte samenvatting van het verslag reeds blijkt dat de situatie in Griekenland er absoluut NIET op verbeterd is, wel integendeel :

The chronic legal and practical obstacles to refugees' access to documents and socio-economic rights in Greece remain unresolved, according to the new annual report released today by Refugee Support Aegean (RSA) and the PRO ASYL Foundation. We once again highlight that these barriers expose many beneficiaries of international protection to homelessness and destitution, in violation of the right to dignity and the prohibition of inhuman and degrading treatment.

The situation is exacerbated in light of the intensification of returns of recognised refugees to Greece in recent months, as EU Member States double down on return policies targeting beneficiaries of international protection. Over the past year, RSA has represented returnees from countries such as Germany and Switzerland who face severe obstacles in their attempt to integrate. None of them received documents, information, or support upon their return. Many are at immediate risk of homelessness due to the lack of any material assistance.

The year 2024 was marked by a near-total halt of basic services for refugees in Greece: withdrawal of interpretation services in camps, persisting shortages in medical and psychosocial personnel, and the complete halt of the monthly financial allowance granted to asylum seekers, to name a few.

Chronic weaknesses in funding and programme management on the part of the Ministry of Migration and Asylum have led to severe gaps in services, with direct, nefarious repercussions on the tens of thousands of people obtaining international protection and on their prospects of integration in the country.

Data on asylum decisions show that Greece has approved more than 140,000 asylum applications in the last five years. The number of positive decisions has gradually increased from 2021 to 2024, leading up to more than 40,000 status grants in 2024 alone. At the end of 2024, Greece counted 83,895 active international protection residence permits and 32,572 temporary protection residence permits.

Vrij vertaald: De chronische juridische en praktische obstakels voor de toegang van vluchtelingen tot documenten en sociaaleconomische rechten in Griekenland blijven onopgelost, aldus het nieuwe jaarverslag dat vandaag is gepubliceerd door Refugee Support Aegean (RSA) en de PRO ASYL Foundation. We benadrukken nogmaals dat deze obstakels veel begunstigden van internationale bescherming blootstellen aan dakloosheid en armoede, in strijd met het recht op waardigheid en het verbod op onmenselijke en vernederende behandeling.

De situatie verergert in het licht van de intensivering van de terugkeer van erkende vluchtelingen naar Griekenland in de afgelopen maanden, aangezien EU-lidstaten hun terugkeerbeleid ten aanzien van begunstigden van internationale bescherming verdubbelen. Het afgelopen jaar heeft RSA terugkeerders vertegenwoordigd uit landen zoals Duitsland en Zwitserland die te maken hebben met ernstige obstakels bij hun integratie. Geen van hen heeft bij terugkeer documenten, informatie of ondersteuning ontvangen. Velen lopen direct risico op dakloosheid door het gebrek aan materiële hulp. Het jaar 2024 werd gekenmerkt door een bijna volledige stopzetting van de basisvoorzieningen voor vluchtelingen in Griekenland: de stopzetting van tolkdiensten in kampen, aanhoudende tekorten aan medisch en psychosociaal personeel en de volledige stopzetting van de maandelijkse financiële toelage voor asielzoekers, om er maar een paar te noemen.

Chronische tekortkomingen in de financiering en het programmabeheer van het Ministerie van Migratie en Asiel hebben geleid tot ernstige tekorten in de Dienst Vreemdelingenzakenverlening, met directe, schadelijke gevolgen voor de tienduizenden mensen die internationale bescherming krijgen en voor hun integratiekansen in het land.

Gegevens over asielbeslissingen tonen aan dat Griekenland de afgelopen vijf jaar meer dan 140.000 asielaanvragen heeft goedgekeurd. Het aantal positieve beslissingen is tussen 2021 en 2024 geleidelijk toegenomen, wat alleen al in 2024 heeft geleid tot meer dan 40.000 statusverleningen. Eind 2024 telde Griekenland 83.895 actieve verblijfsvergunningen voor internationale bescherming en 32.572 verblijfsvergunningen voor tijdelijke bescherming.

Dat duidelijk mag zijn dat de situatie in Griekenland voor terugkeerders, houders van internationale bescherming hen blootstelt aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 3 EVRM.

Dat er geen sprake is van een vermoeden van bescherming, wel integendeel, er is sprake van een quasi-zekerheid voor statushouders om terecht te komen in een status van verregaande deprivatie, strijdig met artikel 3 EVRM. Dat daaruit besloten dient te worden dat de bescherming die door Griekenland verleend wordt géén effectieve noch efficiënte bescherming is. Dat bovendien de voorafgaandelijke samenvatting van het verslag van de RSA duidelijk stelt dat het onmogelijk is voor de houders van internationale bescherming om hun rechten anderszins af te dwingen:

We further note that Greek law does not foresee a specific remedy to beneficiaries of international protection against instances where their rights are not guaranteed.

Finally, among the obstacles faced by recognised refugees are severe bureaucratic hurdles stemming from a clear lack of coordination on integration on the part of the authorities and significant deficiencies in services. Notably, provision of the rights and entitlements attached to international protection status is a state task spanning across at least six different ministries in Greece. The very same administrative procedure may involve various public services operating under different ministries.

Vrij vertaald: Tot slot zijn er voor erkende vluchtelingen ernstige bureaucratische obstakels, die voortkomen uit een duidelijk gebrek aan coördinatie op het gebied van integratie door de autoriteiten en aanzienlijke tekortkomingen in de Dienst Vreemdelingenzakenverlening. Met name de verlening van de rechten en aanspraken die verbonden zijn aan de internationale beschermingsstatus is een overheidstaak die zich uitstrekt over ten minste zes verschillende ministeries in Griekenland. Dezelfde administratieve procedure kan betrekking hebben op verschillende overheidsdiensten die onder verschillende ministeries vallen.

De verzoekende partij wijst er derhalve op dat het voldoende is aangetoond dat in zijn individuele geval er sprake is van een risico op schending van artikel 3 EVRM en artikel 4 Handvest en dat de toegekende bescherming in Griekenland niet effectief is.

Minstens diende verweerder hiermee rekening te houden en kan derhalve niet, zonder meer, verwezen worden naar de vaststellingen die werden gemaakt in het kader van het verzoek tot internationale bescherming van verzoeker. Er dient immers rekening te worden gehouden met de actuele situatie waarin verzoeker zal terechtkomen bij een (gedwongen) terugkeer naar Griekenland, temeer gelet op de vereisten van artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Dit noopt verweerder tot het maken van een actuele beoordeling van de situatie van verzoeker, hetgeen niet blijkt uit de bestreden beslissing.

Verzoeker verliet ondertussen Griekenland. Verzoeker heeft sindsdien geen band of huisvesting meer in Griekenland. Derhalve kan niet worden verwacht van verzoeker dat hij, actueel, kan terugkeren naar Griekenland, temeer omdat verzoeker geen enkel aanknopingspunt meer heeft in Griekenland. Verzoeker zal hierdoor temeer geconfronteerd worden met de moeilijkheden zoals hierboven geschetst.

Bovenvermelde elementen werden dan ook onvoldoende, dan wel onzorgvuldig beoordeeld door verweerder in de bestreden beslissing door louter te verwijzen naar de "internationale bescherming" die verzoeker voorheen verkregen heeft in Griekenland.

6. De bestreden beslissing is daarom onvoldoende zorgvuldig, nu zij zich in wezen beperkt tot de vaststelling dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 20 augustus 2025 een negatieve beslissing nam inzake zijn verzoek om internationale bescherming, dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het daartegen ingestelde beroep op 14 januari 2026 verwierp, en dat verzoeker niet beschikt over een geldig paspoort met geldig visum.

De Dienst Vreemdelingenzaken erkent bovendien zelf dat verzoeker verklaarde problemen te hebben met zijn zicht en zijn hersenen, en bovendien psychologische problemen aanhaalde. Toch wordt dit element vrijwel onmiddellijk terzijde geschoven met de loutere overweging dat geen medische stukken werden neergelegd en dat geen aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd ingediend. Die motivering is kennelijk ontoereikend. De afwezigheid van een afzonderlijke 9ter-procedure ontslaat de Dienst Vreemdelingenzaken immers niet van haar eigen verplichting om, alvorens een verwijderingsbeslissing te nemen, concreet te onderzoeken of de gezondheidstoestand van betrokkene een belemmering vormt voor de uitvoering van die beslissing of, ruimer, of de terugkeer naar het aangewezen land van bestemming hem blootstelt aan een risico op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vereist juist dat met de gezondheidstoestand rekening wordt gehouden; dat voorschift wordt uitgehold wanneer de administratie zich ertoe beperkt te stellen dat er geen 9ter-aanvraag voorligt.

Dat gebrek aan zorgvuldigheid klemmt des te meer nu uit de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zelf blijkt dat verzoeker medische stukken had neergelegd uit de Gazastrook en uit België, waarmee hij wilde aantonen dat hij vocht in het hoofd heeft, zich soms lui voelt en problemen heeft met zijn evenwicht. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bespreekt die stukken uitdrukkelijk en leidt daaruit af dat zij volgens haar beoordeling niet volstaan om een bijzondere kwetsbaarheid aan te tonen die zijn autonomie of zelfredzaamheid aantast. Met andere woorden: er lagen wel degelijk medische elementen voor die in het administratief dossier werden behandeld. Tegen die achtergrond kan de Dienst Vreemdelingenzaken niet ernstig volhouden dat zij niet over medische informatie beschikte of dat zij zich louter wegens het ontbreken van een 9ter-procedure van een verder onderzoek mocht onthouden. De bestreden beslissing miskent aldus de inhoud van het eigen administratief dossier.

Voorts is de motivering ontoereikend waar de Dienst Vreemdelingenzaken zonder verdere analyse stelt dat verzoeker reeds internationale bescherming geniet in Griekenland, dat hij niet naar zijn land van herkomst zal worden verwijderd en dat hij niet aannemelijk maakt dat eventuele medische zorgen in Griekenland onbeschikbaar of ontoegankelijk zouden zijn. Ook die redenering is te abstract. Zij herneemt in wezen de conclusie van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zonder zelfstandig na te gaan welke concrete gevolgen een verwijdering voor verzoeker heeft. Uit de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen blijkt nochtans dat de beoordeling van de situatie in Griekenland steunt op een complexe afweging van diverse landenbronnen, op de aanwezigheid van een Griekse verblijfstitel, een AFM-nummer en een reisdocument, en op de veronderstelling dat verzoeker als jonge, geschoolde en meertalige man voldoende autonoom en zelfredzaam is om in Griekenland zijn rechten uit te oefenen. Het gaat dus om een genuanceerde beoordeling van feitelijke elementen, niet om een automatisme. De Dienst Vreemdelingenzaken mocht zich bijgevolg niet beperken tot één slotzin volgens welke medische zorgen in Griekenland niet onbeschikbaar of ontoegankelijk zouden zijn, zonder na te gaan of die conclusie in het concrete geval van verzoeker, rekening houdend met zijn medische klachten en psychologische problemen, nog steeds verantwoord is.

Bovendien blijkt uit de motivering van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zelf dat de situatie van begunstigten van internationale bescherming in Griekenland niet eenvoudig of onproblematisch is. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen erkent uitdrukkelijk dat diverse bronnen sinds enkele jaren een problematisch en precair beeld schetsen van de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland, onder meer wegens administratieve complicaties bij de afgifte of hernieuwing van elementaire documenten, die op hun beurt de toegang tot basisvoorzieningen zoals huisvesting, voedsel, hygiëne en medische zorgen kunnen bemoeilijken. Het besluit van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is niet dat dergelijke moeilijkheden niet bestaan, maar dat zij volgens haar in het geval van verzoeker de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid niet bereiken. Juist daarom had de Dienst Vreemdelingenzaken, die een effectieve verwijderingsmaatregel neemt, niet mogen volstaan met een louter verwijzende motivering. Waar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen minstens nog een individuele analyse uitvoerde, reduceert de Dienst Vreemdelingenzaken die complexe beoordeling tot een standaardformule. Dat is onvoldoende.

De bestreden beslissing houdt evenmin op afdoende wijze rekening met de concrete verklaringen van verzoeker over zijn medische en psychische toestand. De administratie stelt enkel dat geen documenten werden neergelegd en dat bijgevolg niet blijkt dat hij momenteel in de onmogelijkheid verkeert om te reizen. Daarmee wordt de gezondheidstoestand op onaanvaardbare wijze herleid tot de vraag of er een absolute fysieke onmogelijkheid tot verplaatsing bestaat. Dat is een te beperkte lezing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 EVRM. De relevante vraag is niet alleen of verzoeker letterlijk kan reizen, maar ook of de uitvoering van de verwijderingsmaatregel, gelet op zijn lichamelijke en psychische klachten en de concrete toegang tot zorg in het land van bestemming, hem niet blootstelt aan een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling. Dat onderzoek ontbreekt volledig.

Daarnaast blijkt uit de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat verzoeker bij zijn relaas verwees naar een ongeval met vluchtmisdrijf in Griekenland, naar verwondingen die hij daar opliep, en naar moeilijke levensomstandigheden tijdens zijn verblijf aldaar. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen oordeelde weliswaar dat deze elementen volgens haar niet representatief zijn voor zijn latere situatie als begunstigde van internationale bescherming, maar net die voorgeschiedenis had voor de Dienst Vreemdelingenzaken een bijkomende reden moeten zijn om de gevolgen van een terugkeer naar Griekenland niet op abstracte wijze te benaderen. Een verwijderingsbeslissing die Griekenland als bestemming aanwijst, moest minstens aantonen dat met die concrete ervaringen rekening werd gehouden. Dat is niet gebeurd.

Ook de verwijzing naar het ontbreken van gezins- of familieleden in België of in een andere lidstaat en naar het ontbreken van minderjarige kinderen volstaat niet om de bestreden beslissing te dragen. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet verplicht de administratie om rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand. Dat betekent niet dat de beslissing automatisch regelmatig is zodra op die drie punten enkele standaardzinnen worden ingevuld. Voor wat de gezondheid betreft, blijkt juist uit de eigen vermeldingen van de Dienst Vreemdelingenzaken dat er wel degelijk medische en psychologische klachten werden aangebracht. Op dat punt schiet de motivering wezenlijk tekort.

Voorts miskent de bestreden beslissing de noodzaak van een daadwerkelijke proportionaliteitstoetsing. De Dienst Vreemdelingenzaken leidt uit de enkele onwettigheid van het verblijf en uit de eerdere afwijzing van het verzoek om internationale bescherming af dat een bevel om het grondgebied te verlaten moet volgen. Daarmee wordt evenwel voorbijgegaan aan het feit dat een verwijderingsmaatregel een autonome bestuurshandeling is, die afzonderlijk moet worden gemotiveerd en waarbij alle actuele en concrete elementen van het dossier in aanmerking moeten worden genomen. Door zich in wezen te beperken tot de eerdere procedure bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en tot de afwezigheid van een geldig visum, zonder de medische en psychische klachten van verzoeker op ernstige wijze te onderzoeken, heeft de Dienst Vreemdelingenzaken haar zorgvuldigheidsplicht en motiveringsplicht geschonden.

7. Omwille van bovenvermelde redenen, dringt zich een schending op van artikel 3 en 8 EVRM, artikel 74/13 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.”

2.2. Artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Wie zich wenst te beroepen op deze bepaling moet er blijk van geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden

blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Het EHRM is van oordeel dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine). De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin. Artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie correspondeert met deze bepaling.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt wat volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ‘s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.*

Luidens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van de administratieve overheid. Hij is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985)

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

2.3. Verzoeker betoogt dat de verwerende partij zelf moet overgaan tot een individuele beoordeling van de risico's op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM bij terugkeer, en dat zij de bewijslast hiervoor niet volledig bij verzoeker mag leggen en evenmin kan volstaan met een verwijzing naar de beslissing van de CGVS of het arrest van de Raad. Hij merkt daarbij op dat de toetsing in het kader van artikel 3 van het EVRM niet altijd overeenkomt met de toetsing aan de voorwaarden voor het verkrijgen van bescherming op basis van de Belgische Vreemdelingenwet of de Europese regelgeving.

Uit het arrest 339 470 van 14 januari 2026 blijkt dat -nadat werd vastgesteld dat verzoeker reeds internationale bescherming geniet in Griekenland- het ijkpunt ter zake het volgende was:

“Om deze reden werd verzoekers beschermingsverzoek niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt, zo weze herhaald, de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel, vervat in artikel 33, lid 2, a), van de richtlijn 2013/32/EU.

Dit wederzijds vertrouwensbeginsel betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden en wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van

overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van "tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken", dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 89)."

De Raad heeft vervolgens gesteld "dat er niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland van die aard zijn dat elke statushouder bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico loopt om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is. De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft bekomen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden". Hij heeft zich gesteund op landeninformatie tot en met september 2025. Verzoeker kan zich dus niet dienstig beroepen op minder recente landeninformatie om het hiervoor geciteerde in een ander daglicht te stellen.

Verder werd in het voormelde arrest ook uitvoerig gemotiveerd over verzoekers individuele situatie in het licht van een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar Griekenland en de door hem aangehaalde moeilijkheden allerhande.

De Raad is tot de volgende conclusie gekomen:

"Verzoeker toont niet aan dat hij, ook al kan worden aangenomen dat zijn situatie door onzekerheid of een verslechtering van zijn levensomstandigheden gekenmerkt wordt, bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 91). Hij toont niet aan dat hij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest."

Verzoeker brengt geen concrete elementen bij die niet reeds in acht werden genomen door de Raad en toont ook anderszins niet aan dat zich thans een andere beoordeling zou opdringen van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM dan deze in het voormelde arrest, waarin uitdrukkelijk wordt getoetst aan artikel 3 van het EVRM en het daarmee corresponderende artikel 4 van het Handvest bij een terugkeer naar Griekenland. Verzoeker toont dan ook niet aan welk belang hij heeft bij zijn argument dat de verwerende partij zelf nog een individueel onderzoek had moeten voeren en zich niet zonder meer op de eerdere beoordeling mocht steunen.

Verzoeker voert verder ook de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, luidens hetwelk bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Verzoeker viseert vooreerst de beoordeling van zijn gezondheidstoestand, die luidt als volgt:

"Gezondheidstoestand"

Betrokkene verklaarde problemen te hebben met zijn zicht en hersenen. Voorts verklaarde betrokkene ook psychologische problemen te hebben. Betrokkene heeft echter geen medische documenten neergelegd, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter. Bijgevolg is de DVZ niet in het bezit van medische informatie waaruit zou blijken dat betrokkene momenteel in de onmogelijkheid verkeert om te reizen. Ten slotte merken we op dat betrokkene reeds internationale bescherming geniet in een andere Lidstaat en dat hij het niet aannemelijk maakt dat eventuele medische zorgen onbeschikbaar en ontoegankelijk zouden zijn in het land waar hij reeds internationale bescherming geniet."

Verzoeker betoogt dat wordt erkend dat hij had verklaard problemen te hebben met zijn zicht en hersenen en dat hij psychische problemen aanhaalde. De verwerende partij kon dan ook niet zonder meer verwijzen naar de afwezigheid medische stukken enerzijds, en een 9ter-aanvraag anderzijds. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vereist juist dat met de gezondheidstoestand rekening wordt gehouden en dat voorschrift wordt uitgehold wanneer het bestuur vaststelt dat geen 9ter-aanvraag voorligt. Dit gebrek aan zorgvuldigheid klemt des te meer nu uit de beslissing van de CGVS blijkt dat verzoeker medische stukken had neergelegd uit de Gazastrook en uit België waarmee hij wilde aantonen dat hij vocht in het hoofd heeft, zich soms lui voelt en problemen heeft met zijn evenwicht. Er lagen dus wel degelijk medische elementen voor zodat de verwerende partij niet ernstig kan volhouden dat zij niet over medische informatie beschikte.

De Raad wijst erop dat in het arrest nr. 339 470 het volgende werd gewezen inzake de gezondheidstoestand van verzoeker:

“Verzoeker legde tijdens de administratieve procedure medische stukken neer waarmee hij wil aantonen dat hij vocht in zijn hoofd heeft, bij zijn hersenen, en waardoor hij zich soms lui voelt of problemen heeft met zijn evenwicht (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 7 en map documenten, stuk 7). Hij gaf tevens aan dat hij hiervoor in België in behandeling is bij een dokter. Uit verzoekers verklaringen kan evenwel niet blijken dat dit medisch probleem hem heeft belet om in Griekenland en in België een leven op te bouwen, waardoor dan ook niet kan worden afgeleid dat hij, minstens wordt dit niet afdoende en concreet door hem aangetoond, op dit vlak te maken heeft met een bijzondere kwetsbaarheid die zijn autonomie of zijn zelfredzaamheid zou aantasten.

Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker dat hij een psychologisch probleem heeft door de situatie in Gaza. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud maakte verzoeker geen gewag van enige psychologische problemen. Hij haalde enkel aan al zijn energie in België te hebben verbruikt (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 14). In zijn aanvullende nota's benadrukt hij dat Palestijnen een sociale groep vormen met een bijzondere kwetsbaarheid en dat zijn psychische kwetsbaarheid dan ook moet worden aangenomen.

Er kan door de Raad slechts worden vastgesteld dat verzoeker op heden geen documenten voorlegt die enige psychologische problematiek staven, dat hij in behandeling is (geweest) bij een psycholoog, dan wel dat hij daar stappen toe heeft ondernomen en door moeilijkheden hiervan verstoken is gebleven, zodat slechts blote beweringen voorliggen waaruit niet kan worden opgemaakt dat enige psychische problemen dermate ernstig zijn dat deze zijn terugkeer naar Griekenland in de weg zouden staan, of dat deze problemen belangrijke negatieve gevolgen zouden hebben op het vlak van zijn zelfredzaamheid en autonomie. Met zijn algemeen betoog in zijn eerste en tweede aanvullende nota inzake “de sociale groep van Palestijnen” toont verzoeker niet op een concrete wijze een bijzondere kwetsbaarheid aan in het licht van de al ruim aangehaalde relevante rechtspraak van het Hof van Justitie. Hoewel niet betwist wordt dat de situatie in Gaza en de onzekerheid over het lot van zijn familie een psychologische impact kan hebben op verzoeker, kan niet blijken dat hij persoonlijk psychische problemen ondervindt, laat staan van die aard dat deze zijn zelfstandig functioneren en autonomie zouden beïnvloeden. Ook blijkt heden nergens uit dat verzoeker (gedeeltelijk) arbeidsongeschikt zou zijn, integendeel, verzoeker gaf aan sinds 30 april 2024 te werken in een fabriek in België (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 3, 7). Aangezien het verslag van Ulysse waarvan verzoeker melding maakt in zijn eerste en tweede aanvullende nota niet wordt neergelegd, kan hiermee geen rekening worden gehouden.

De Raad kan aldus niet concluderen dat verzoekers beweerde psychologische problemen belangrijke negatieve gevolgen hebben op het vlak van zijn zelfredzaamheid en autonomie en dat zijn toestand de toegang tot gezondheidszorg, huisvesting en tewerkstelling in Griekenland onredelijk moeilijk of zelfs onmogelijk maakt(e). Hij zet nergens in concreto uiteen in welke mate zijn gezondheidstoestand hem belet om zijn rechten te doen gelden in Griekenland, noch wat de omvang of draagwijdte van deze psychologische problemen zou zijn op zijn mogelijkheden om zijn rechten in Griekenland uit te oefenen.

In de mate verzoeker psychologische ondersteuning behoeft, toont hij verder niet aan dat hij in Griekenland hiertoe geen toegang zal hebben. Temeer verzoeker een verblijfsvergunning werd verleend geldig tot september 2026.

Gelet op het voorgaande kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoeker worden vastgesteld die het hem dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig zijn rechten uit te oefenen derwijze dat er een ernstig risico is dat hij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met zijn grondrechten. Aldus brengt verzoeker, wat zijn persoonlijke situatie betreft, geen specifieke elementen bij die blijken geven van een bijzondere kwetsbaarheid die hem zou verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Griekenland, of waardoor hij bij terugkeer

naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Wat betreft de toegang tot gezondheidszorg in Griekenland, toont verzoeker verder niet aan dat de mogelijkheden of beperkingen om in dit verband zijn rechten als statushouder uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook Griekse onderdanen kunnen worden geconfronteerd. In de mate dat kan worden aangenomen dat er in Griekenland een kwaliteitsverschil mogelijk is in vergelijking met België op vlak van gezondheidszorg, volstaat dit verder op zich niet om te besluiten dat verzoeker bij een terugkeer naar Griekenland zou belanden in een situatie die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.[...] Het komt verzoeker toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om in concreto aan te tonen dat hij zijn rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden in Griekenland en hij, als statushouder, geen of onvoldoende toegang heeft tot medische zorg. Verzoeker slaagt hier echter niet in."

Daarbij werd overigens rekening gehouden met de administratieve toestand van verzoeker in Griekenland:

"3.3.15. De Raad benadrukt verder dat verzoeker nog steeds beschikt over een geldige verblijfsvergunning (ADET), hetgeen hem toelaat toegang te verkrijgen tot andere essentiële documenten en basisvoorzieningen. Er ligt niet enig concreet gegeven voor waaruit blijkt dat verzoekers Griekse verblijfsvergunning thans zou zijn verstreken zodat zijn betoog betreffende de moeilijkheden om deze te hernieuwen bij terugkeer niet dienstig kan worden aangevoerd.

Ten overvloede stipt de Raad aan dat waar verzoeker eerst verklaarde zijn Griekse documenten te hebben weggegooid, hij tijdens het persoonlijk onderhoud aangaf dat dit gelogen was, en dat hij nog steeds over zijn ADET en Grieks reisdocument beschikt, waarvan hij een kopie neerlegt (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 8 en map documenten, stukken 5-6).

3.3.16. Verzoeker verklaart een AFM te hebben ontvangen, doch geen AMKA, waarvan hij aangaf niet te weten wat het is (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 9 en 'bijzondere vragen M-status Griekenland').

Aldus heeft verzoeker een fiscaal registratienummer (AFM) verkregen. De Raad benadrukt hierbij dat het fiscaal registratienummer toegang geeft tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning ("Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland", september 2024, p. 19). Uit objectieve informatie blijkt dat deze AFM geldig blijft zolang de verblijfsvergunning (ADET) ook geldig is. Als de ADET verloopt, wordt het AFM gedeactiveerd totdat de ADET wordt verlengd (RSA- rapport, maart 2025, p. 21: "the AFM is automatically deactivated upon the expiry of the residence permit and cannot be used until the ADET is renewed"). Het is de geldigheid van de verblijfsvergunning die belangrijk is, niet het al dan niet kwijt zijn van de gedrukte verblijfsvergunning. Aangezien verzoekers verblijfsvergunning niet verloopt voor 14 september 2026, is zijn AFM dus ook geldig tot die datum.

Hetzelfde geldt voor het sociale zekerheidsnummer (AMKA). De AMKA wordt pas gedeactiveerd wanneer de verblijfsvergunning verloopt: "According to the latest JMD F80320/109864/14.12.2023, the Social Security Number (AMKA) is deactivated a day after the residence permit expires" (AIDA-rapport, juni 2024, p. 248).

Waar verzoeker de vereiste benadrukt van het hebben van een geldige verblijfsvergunning en daarbovenop het aanleveren van bewijs van werkelijk verblijf in Griekenland, alsook van tewerkstelling alvorens een actieve AMKA wordt uitgereikt of een bestaande AMKA opnieuw te activeren, maakt hij niet aannemelijk dat hij in geval van terugkeer naar Griekenland geen werk en huisvesting zal kunnen vinden en hij de vereiste documenten niet zal kunnen voorleggen voor het verkrijgen en/of het activeren van een AMKA, zoals bijvoorbeeld door het neerleggen van een werkbelofte. De Raad herinnert er hierbij aan dat verzoeker geen bijzondere kwetsbaarheid heeft die belangrijke negatieve gevolgen heeft op het vlak van zijn zelfredzaamheid en autonomie en die het hem dermate moeilijk maakt om zich staande te houden.

Uit de informatie waaraan in de bestreden beslissing gerefereerd wordt, blijkt voorts dat verzoeker in geval van terugkeer naar Griekenland en in afwachting van het verkrijgen van zijn AMKA, wanneer hij daartoe de nodige stappen zet, niet verstoken zal zijn van toegang tot gezondheidszorg, met name spoedeisende hulp en medicatie (gratis of tegen een kleine vergoeding), op voorwaarde dat hij naar een openbaar ziekenhuis of medisch centrum gaat: "If you do not have an AMKA, but you have a prescription from a doctor at a public hospital or medical centre, even if it is hand written, you can get your medicines for free from the pharmacy at the hospital where the doctor provided the prescription" (UNHCR Greece, "Living In Greece – Access to healthcare", beschikbaar op: <https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-healthcare>; AIDA, Landenrapport: Griekenland. Update 2023, beschikbaar op https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf; Refugee.info Greece -

Health care without a social security number (PAAYPE or AMKA) van 29 april 2024, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985632313623> en verder "Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland", september 2024, p. 49-50). Psychologische en psychiatrische gezondheidszorg is ook gedekt: mensen die noch een voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPE), noch een sociaalzekerheidsnummer (AMKA) hebben, kunnen gratis psychiatrische en neurologische geneesmiddelen krijgen als deze worden voorgeschreven door een psychiater of neuroloog die werkzaam is in een openbaar of particulier ziekenhuis en/of in lokale eerstelijnszorgseenheden of -centra (UNHCR, "Information Guide for Beneficiaries of International Protection", beschikbaar op: https://migrant-integration.ec.europa.eu/system/files/2023-10/Information%20Guide%20for%20Beneficiaries%20of%20International%20Protection_Eng.pdf). Ngo's beheren ook medische centra en poliklinieken die verschillende medische diensten aanbieden aan statushouders. Daarnaast hebben veel gemeenten medische centra waar statushouders en asielzoekers, ook degenen zonder AMKA, gebruik van kunnen maken ("Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland", september 2024, p. 50).

Verzoeker toont dan ook niet aan dat hij in geval van terugkeer naar Griekenland en in de mate hij nood heeft aan medische en/of psychologische opvolging, hij hiervan verstoken zal blijven en hij zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 van het EVRM, wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging, of artikel 4 van het Handvest. De Raad herinnert er hierbij overigens aan dat verzoeker zich niet beroept op een bijzondere kwetsbaarheid die een zware, complexe en regelmatige behandeling zou vereisen."

Dat een genuanceerde beoordeling van alle feitelijke elementen, zoals verzoeker laat gelden, zich opdringt, staat er niet aan in de weg dat die beoordeling reeds plaatsvond in het kader van zijn VIB en dat verzoeker moet aantonen dat deze niet langer staande zou kunnen blijven. Verzoeker blijft op dat vlak in gebreke, en in die context toont hij niet aan dat de verwerende partij, bij gebrek aan (bijkomende, actuele) medische documenten dan wel een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet deugdelijk kon stellen dat zij niet in het bezit is "van medische informatie waaruit zou blijken dat betrokkene momenteel in de onmogelijkheid verkeert om te reizen" en dat hij. "niet aannemelijk maakt dat eventuele medische zorgen onbeschikbaar en ontoegankelijk zouden zijn in het land waar hij reeds internationale bescherming geniet."

Gelet op deze vaststellingen, toont verzoeker niet aan dat de verwerende partij een uitgebreider onderzoek had moeten doen aangaande de impact van een terugkeer op zijn medische en psychische toestand in het licht van het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling. Waar hij verder nog verwijst naar een ongeval met vluchtmisdrijf, de verwondingen die hij daar opliep en de moeilijke levensomstandigheden aldaar, stelt de Raad vast dat hierover werd geoordeeld:

"Waar verzoeker wijst op bepaalde feiten en situaties waarmee hij werd geconfronteerd als verzoeker om internationale bescherming, met name dat hij slachtoffer werd van een ongeval met vluchtmisdrijf, hij geen medische hulp kreeg in het ziekenhuis en dat de levensomstandigheden in het kamp te wensen overlieten (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 7-8, 13-14), dient in navolging van de commissaris-generaal te worden opgemerkt dat de aangehaalde feiten zich situeerden op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context."

Verzoeker toont niet aan waarom de verwerende partij hiernaar een uitgebreider onderzoek naar zou moeten doen, nu hiervoor al is gebleken dat hij niet heeft aangetoond dat hij zijn rechten als begunstigde van een internationale beschermingsstatus (en dus niet meer als verzoeker om internationale bescherming) niet zal kunnen doen gelden en hij hierdoor een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest, omwille van zijn gezondheidssituatie of om andere redenen.

Nog steeds met betrekking tot artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet betoogt verzoeker dat de beslissing niet automatisch regelmatig is van zodra enkel standaardzinnen worden ingevuld. Evenwel valt niet in te zien welk belang verzoeker bij deze grief heeft voor zover ze betrekking heeft op de beoordeling van zijn gezinsleven en het hoger belang van het kind -nu hij niet aantoont dat ten onrechte werd vastgesteld dat hij verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen of gezins- of familieleden te hebben. Voor het overige kan worden volstaan met de verwijzing naar de beoordeling van zijn gezondheidstoestand hierboven.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat de risico's bij terugkeer naar Griekenland niet afdoende werden onderzocht en beoordeeld voorafgaand aan de bestreden beslissing, en dit zowel in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, als in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Dat de verwerende partij onwettig, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of disproportioneel zou hebben besloten tot de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten, is niet aangetoond. In de mate dat verzoeker er nog op zou alluderen dat de motieven inzake de beoordeling van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest die werden

geformuleerd in het kader van zijn VIB zouden moeten worden hernomen in het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, toont hij niet aan welke belang hij hierbij heeft, nu het niet wordt betwist dat hij kennis heeft van deze motieven.

2.4. Het enig middel, dat geen ruimere draagwijdte kent dan hetgeen hiervoor is besproken, kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend zesentwintig door:

A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS